

Slavnost Všech svatých

(Zj 7,2-4.9-14; 1Jan 3,1-3; Mt 5,1-12a)

Dnešní slavnost je slavností veliké radosti. Vstupní antifona říká: „Radujme se všichni o slavnosti všech svatých...“

Je to slavnost vítězství svatých: nejen těch, které za svaté uznala a prohlásila církev, ale také celého množství těch, kdo byli poslušní vůči milosti Boží a byli Pánem pozdviženi do nebeské slávy.

První čtení nám říká, že svatých je nespočetný zástup. Autor knihy Zjevení nám představuje velmi působivou vizi: jde o vidění všech těch, kteří byli označeni Božím znamením na čele, neboť byli otevřeni Boží milosti, byli poslušní jeho vůle, žili v lásce navzdory všem obtížím.

Text vypočítává, že jich bylo sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech izraelských kmenů, dvanáct tisíc z každého kmene (dvanáct tisíc je symbolické číslo, které znamená naprostou plnost).

Za tímto izraelským zástupem, který je účasten nebeské slávy, je „veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků.“

Když myslíme na tento veliký zástup, musí naše srdce zaplavit ohromná radost. Na zemi vídáváme především obtíže a to, jak se šíří zlo, ale křesťanské zjevení nám říká jasně, že na konci je veliké vítězství Boží lásky. Bůh, který je tak velký, nejsvětější, vede všechny do nebeské slávy.

Jedná se o ty, kdo Boha skutečně poslouchali, kdo přijali jeho lásku a spolu s ním milovali všechny lidi. Zvítězili s láskou a v lásce a nyní jsou oblečeni do bílého roucha, které je znamením vítězství. Text říká: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově.“

To jsou křesťané, kteří podstoupili pronásledování, kteří čelili bolesti a utrpení, ale vždy ve spojení s Beránkem, v jednotě s láskou Ježíšova srdce. Tak se stali vítězi a nyní jsou ve věčné radosti a štěstí.

Druhé čtení objasňuje, že toto všechno je dílem otcovské Boží lásky.

Slavnost Věch svatých je tedy také slavností vzdání díků a chval Bohu za jeho štědrost, za jeho tolik vroucí a štědrou lásku. Jan to stvrzuje slovy: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!“

Už jsme Božími dětmi. Svatosti dosahujeme skrze Božího Syna, který nás učinil svými bratry. Všichni jsem povoláni k tomu, abychom se stali dětmi v Synu, abychom získali tento osobní a hluboký vztah k nebeskému Otci.

Jde o vztah, který mění život. Vědomí, že jsme milováni nebeským Otcem, mění naše perspektivy, jsme schopni nahlížet na věci pozitivním zrakem: víme, že Pán nás vede s láskou, a že nás vede k vítězství lásky.

Jan pokračuje: „Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.“ Štěstí svatých spočívá v tom, že Boha vidí v jeho slávě, v jeho dokonalosti, v jeho úžasné štědrosti.

V evangeliu Ježíš vyhlašuje podmínky pro přijetí svatosti.

Mluví především o „blahoslavenstvích“, osmkrát opakuje slovo „blahoslavení!“: blahoslavení chudí v duchu, blahoslavení plačící, blahoslavení tiší, blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, blahoslavení milosrdní, blahoslavení čistého srdce, blahoslavení tvůrci pokoje, blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost.

Tento výraz „blahoslavení“ vyjadřuje Boží plán s námi: Bůh, který je Otec, chce, aby všechny jeho děti byly blahoslavené, vede nás k blaženosti.

Je velmi povzbuzující vědět, že Bůh pro nás chce štěstí. Boží perspektiva je vždy pozitivní. Ve vyprávění o stvoření se říká, že když viděl své dílo, shledal, že je to dobré; ba co víc, toto dílo bylo velmi dobré, když dospělo ke svému vrcholu a byl stvořen člověk. Bůh proto chce, abychom byli blažení a šťastní.

Ježíš, jehož srdce je plné dobroty a jemnosti, nám chce dát naději na blaženost, chce tuto naději vylít do našich srdcí.

V naší aktuální situaci nejsme schopni k této blaženosti dohlédnout: vidíme spíše negativní aspekty, které nám brání k dosažení blahoslavenství. Ježíš však zjevuje, že ono blahoslavenství, naše blaženost, přichází právě prostřednictvím těchto negativních situací, které jsou plné obtíží, ale on nám je pomáhá vidět pozitivním způsobem, a to díky zářivé naději, kterou nám dává.

Chudým v duchu říká, že dostanou nebeské království. Oni již jsou bohatí, vlastní totiž pravé bohatství. Tito chudí v duchu, tedy ti, kteří nelpí na majetku, nebaží po bohatství, po

materiálních věcech, ale hledají věci duchovní (poctivost, spravedlnost a lásku), mají daleko vzácnější poklad, než je pozemské bohatství.

Plačícím Ježíš slibuje potěšení. Už teď je ujišťuje, že budou potěšeni. Evangelium chce vlastně říci to, že plačící mají podíl na Kristově kříži, snášejí-li svou bolest s láskou; tak jsou účastni i Kristova vzkříšení a oslavení.

Pavel říká, že i ve svých trápeních je plný radosti (2Kor 7,4); naděje mu totiž dává velikou radost, ví, že je na cestě, která vede k dokonalé blaženosti v jednotě s Kristem, a skrze něj s Bohem. (srov. Řím 8,18)

Ježíšova blahoslavenství jdou často proti běžným očekáváním. Svět říká: „Blahoslavení silní, kteří vzbuzují úctu, neboť oni jsou pány světa.“ Ježíš této mentalitě oponuje a říká: „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ Tiší získají vlastnictví, které bude velmi trvalé, stálé a přinese jim věčnou radost. Zdědí zaslíbenou zemi, která ve skutečnosti znamená jednotu s Bohem v jeho radosti.

Pak Ježíš povzbuzuje ty, kteří „lační a žízní po spravedlnosti“, kteří nejsou spokojeni s aktuálním stavem světa, jakožto ani se svým vlastním životem, a hledají tedy způsob, jak růst ve spravedlnosti, jak se stát zářivějším a více bratrštějším. Jim je slíbeno, že budou nasyceni. I když někdy mohou ztratit odvahu, Ježíš jim říká, aby vždy měli naději.

„Milosrdní dojdou milosrdenství; čistí srdcem uvidí Boha.“ Velkým štěstím člověka je vidět Boha, být s ním jedno v jeho poznání a lásce. Proto je nezbytné mít čitý zrak. A nejen zrak, ale i srdce, neboť Boha lze ve skutečnosti spatřit jedině srdcem. Abychom viděli Boha, který je neviditelný, nestačí nám jen naše oči, je třeba zraku našeho srdce, které vnímá krásu a dobrotu nejvyššího Bytí, za podmínky, že je očištěné od každé spoluúčasti na zlu, od pýchy a egoismu.

„Blahoslavení tvůrci pokoje.“ Toto blahoslavenství je tolik nezbytné pro náš svět, ve kterém často vzplanou války a násilí všeho druhu a stále se tyto věci opakují. Je nezbytné vytvářet prostředí pokoje, abychom byli pravými dětmi Božími. Bůh je Bohem pokoje a ne násilí. Je Bohem, který chce mír pro všechny své děti; a kdo se tedy o tento pokoj zasazuje, je skutečně hodný Boha, je s ním v jednotě, je jeho dítětem.

Poslední blahoslavenství je určeno těm, kdo „jsou pronásledováni pro spravedlnost.“ A Ježíš dodává: „kvůli mně“. Jedná se tedy o ty, kdo jsou pronásledováni pro svou víru v Ježíše.

Musíme cítit hlubokou bolest, když vidíme, že Kristus, tak dobrý a štědrý, není uznáván, a že jsou jeho učedníci pronásledováni. Ježíš tyto své učedníky utěšuje a říká: „Jejich je nebeské království.“

Tak jako chudým v duchu, i těmto pronásledovaným učedníkům, Ježíš říká, že ono blahoslavenství se uskutečňuje už nyní. Pronásledování jsou již účinně spojeni s Kristem v jeho mystériu bolesti a oslavení, v jeho zalíbení ve spravedlnosti a v jeho lásce vůči všem lidem. Ježíš říká: „Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Tato blahoslavenství nás povzbuzují, abychom kráčeli vpřed s nadějí, odvahou a s radostí. Jsme Boží děti, jsme jím milováni a vedeni.

Kristus nás sjednocuje se svým tajemstvím, které je tajemstvím vítězství. On sám řekl: „Ve světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět!“ (Jan 16,33)

Vítězství máme Kristem přislíbené, když s ním budeme skutečně spojeni v našem každodenním životě. Navzdory obtížím a překážkám, musíme být plní naděje, a tak můžeme být už předem sjednoceni se všemi svatými, kteří jásají v nebi pro své vítězství, které bylo vítězstvím božské lásky v jejich životě.